

Popletený Svět

Ivana Janišová

Ilustrovala

Magda Veverková

FRAGMENT

Popletený svět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ivana Janišová
Popletený svět

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POPLETENÝ SVĚT

Ivana Janišová

Ilustrovala Magda Veverková

FRAGMENT

Text © Ivana Janišová, 2020
Illustrations © Magda Veverková, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4912-0
ISBN e-knihy 978-80-253-4963-2

Babička lítá jako hadr na holi

Mamince **roste** břicho **jako z vody**, jak říká tatínek, ale z vody to není. V břiše sedí Líza a už se jí chce ven. Kope maminku čím dál víc, plave uvnitř jejího těla, sem tam se obrátí hlavou nahoru, pak zase nečekaně dělá akrobatické kousky na jednom maminčině boku. Břicho se úplně vyboulí a máma s tátou se pak dohadují, jestli je to noha, nebo ruka.

„Jestli bude jako ty, tak bude **samá noha**,“ řekla maminka Bětce a pak ji musela dlouho utěšovat a vysvětlovat jí, že má i ruce a hlavu a tělo... a vůbec, všechno tak, jak má být. „Samá noha“ se říká jen tak, když má někdo dlouhé nohy.

Líza chtěla na svět. Bylo jaro, stromy rozkvétaly do růžova a do bíla a svět voněl jako babiččin prádelník. Babička Anežka bydlela v úplně malé vesnici, měla čtyři slepice, jednoho kohouta, jednoho psa a spoustu koček, které nebyly její, ale chtěly být její. Sedávaly na zápraží a čekaly, kdy se jich babičce zželí a dá jim něco do misky. Babička také měla pořád spoustu práce, i když už byla v důchodu a nechodila nikam pracovat. Pořád ale něco dělala, a tak měla málo času i na Bětku. Když chtěli babičku vidět, museli za ní jet na vesnici. A to Bětka zažila jen párkrát. Babičku Anežku vlastně moc neznala, i když to byla tátova maminka.

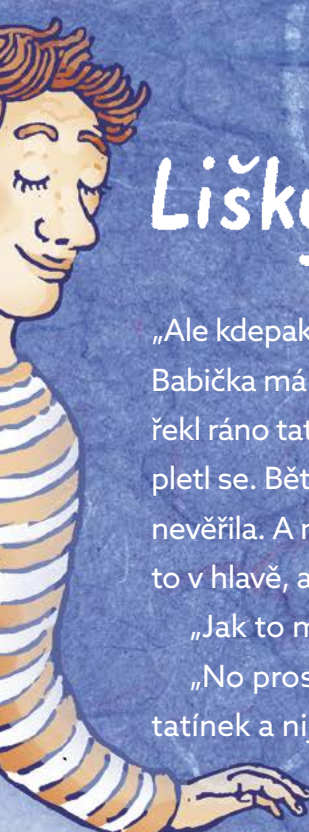
„Tentokrát si čas udělám,
neboj, přijedu o týden dřív
a Bětku si odvezu. Může tu být,
dokud se nevrátíte z porodnice,“ řekla
babička rázně a maminka se usmála. Kývla
hlavou, pro jistotu babičce připomenula, že Líza
už chce pomalu ven, tak ať si přijede pro Bětku včas,
a jeli domů.

Bětko si nemohla pomoci. Večer se pod peřinou
rozklepala strachy. **Měla sice pro strach uděláno**, jen tak
se ničeho nebála, ale s babičkou ještě nikdy sama bez
maminky nebyla. Hlavně v noci. Začala si představovat,
co babička na vesnici, kde je v noci za okny černý svět,
žádná městská světla, asi dělá. Dobře ji slyšela, jak říkala
mamince, že pořád jenom **lítá jako hadr na holi**. Bětko
babičku nikdy lítat neviděla, ale mohlo to být proto,
že se věnovala návštěvě a na lítání v tu chvíli čas
neměla. A bude muset lítat taky, až bude
u babičky? Vždyť to neumí! Ráno se táty zeptá,
jestli by přece jen nemohla zůstat
s ním a nejezdit k babičce, až půjde maminka
do porodnice.

Lízu jí **byl čert dlužnej!** A to žádnému
čertovi přitom nikdy nic nepůjčila!

Lišky tam dávají dobrou noc

„Ale kdepak! Babička na holi nelítá! Jak tě to mohlo napadnout, Bětko? Babička má pořád co dělat, no, to se jen tak říká. **Pust' to honem z hlavy,**“ řekl ráno tatínek Bětce v dobré víře, že je tím všechno vysvětleno. Ale pletl se. Bětka se tou myšlenkou natolik zabývala, že mu to stejně moc nevěřila. A navíc nevěděla, jak to má všechno pustit z hlavy. Drželo se jí to v hlavě, ať to bylo, co to bylo, a nikdo jí neporadil, jak na to.

„Jak to mám pustit z hlavy, tati? Jak se to dělá?“

„No prostě **to hod' za hlavu,**“ řekl škodolibě tatínek a nijak tím Bětce nepomohl.

Když nastal čas, maminka Bětce spakovala kufřík, zeptala se, jestli se na sestřičku těší, pevně ji objala a táta ji odvezl k babičce. Pro jistotu ji vzal autem on, protože babička by podle maminky přijela, **až naprší a uschne**, a to by mohlo být pozdě, to už by mohla být Líza na světě. Toho jara pršelo každou chvíli, tak Bětka nechápala, proč na babičku nemůžou počkat.

„**Tady vážně dávaj lišky dobrou noc,**“ řekl táta, když odbočili z hlavní silnice na malou silničku lemovanou keři a stromy.

„To se divím, že se tu babička sama nebojí. No, teď tu budete dvě. Tady se ti bude líbit. Hned bych tu zůstal taky.“

Bětka si připadala jako v jiném světě. Kolem silnice byla samá pole, v dálce husté lesy, vzaďu u lesa se páslo stádo srnek jako z obrázkové knížky, ale tyhle byly živé! A skoro na každém ze stromů, které silnici lemovaly, seděl na samém vršku obrovský pták! Vypadali, jako by byli na stráži a hlídali vjezd do malé vesničky Tkanice, vesničky, kde bydlela babička a kde se jí prý bude líbit.

Zamávaly s babičkou tátovi, auto zahnilo z Tkanice zase zpátky

k městu, a Bětka nevěděla,
co si teď počne. Je tu sama.
Je tu ticho. Kolem nikde
nikdo. Všechno je tu
jiné a jinak. Ve městě jí dává
dobrou noc maminka s tatínkem a tady?
Lišky. Snad to jsou přátelské lišky. A snad si je
babička nepouští do chalupy. Přece zná pohádku
o Budulínkovi?

Večer přišel rychleji, než by si přála. Babička
neměla televizi. Po večeri sklídila nádobí do
dřezu, zahнала svoje čtyři slepice do kurníku,
Bětce řekla, že tady se **chodí spát se slepicemi**,
zamkla dveře od chalupy, naklepala peřinu na
Bětčině posteli... a bylo to tady. Venku se
setmělo a žádná světla se nerozsvítla. Bětka
sice **měla pro strach uděláno**, ale teď se jí
pusa obrátila do podkovy a **měla malou
dušičku**. Babička ji přikryla, dala jí
pusu a šla se umýt. Šplouchání vody bylo
slyšet až sem. Zvuky Bětku uklidňovaly, a tak
se musela snažit čím dál víc, aby neusnula.
Musela přece počkat, než jí přijdou dát
dobrou noc ty lišky. Toho večera se jich ale
nedočkala, venkovský vzduch udělal své
a Bětka **usnula, jako když ji do vody hodí!**

Zamračený den

Když se ráno probudila, hned běžela k oknu, jestli tam nějakou stopu po liškách neuvidí, ale viděla jenom babičku, dvůr, slepice, kterým babička říkala Toničky, kohouta Toníka, psa Juru a čtyři kočky. Tři seděly kolem misky s kočičím žrádlem jako jedna rodina a svorně žraly, a ta čtvrtá, Jednoočko, seděla stranou a koukala na babičku, jako by z ní chtěla něco vykoukat. Na Jednoočka si pamatovala z minule. Otevřela dveře na dvůr a pozorovala kočku ze zápraží.

„Zase **tě honí mlsná?**“ **zlobila se babička naoko.**

„Ni jiného nedostaneš. Budeš o hladu, všechno ti sežerou!“ řekla babička rozhodným hlasem. Pak uviděla Bětku a usmála se.

„Dobré ráno... Jednoočko je vybíravá kočka. Neví, že je **lepší vrabec v hrsti než holub na střeše.** Tak bude o hladu.“

To úplně stačilo. Bětko zacouvala zpátky do chalupy a zůstala stát zkoprněle v předsíni. Co ji s babičkou ještě čeká?! Sice nebudou lítat na holi, to jí táta slíbil, ale chytat vrabce taky není nic pěkného. Ona má vrabce ráda, když v hejnu společně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Popletený svět.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.